

§. 39—41; især §. 42 ad § 23 til §. 44 samt Bilag I. §. 2; Bilag II. fl. Steber; Bilag III. §. 10, 11; og Bilag IV. §. 16 flg. & 25, vil det erkendes, at Veien til Maalet er gaaet gennem Lviol, men det er da ogsaa gennem den, at man skal finde Sandheden. Udvalget har ladet sig det være magtpaaliggende paa det Omhyggeligste at drøfte Aalevaads-spørgsmaalet og en væsentlig Del af dets Reiser angaar denne Sag. —

Vore Undersøgelser have da ført til det Resultat, at alle de henover Bunden dragne Aalevaad ere forkastelige Redskaber, og at ifkun den Brugsmaaade kan indrømmes, hvorved Bunden Overstrabning undgaaes; men vi formene ligeledes at have gjort Rede for, at Vaaddet, brugt selv paa denne, den lempeligste, Maaade, ikke kan fratjendes al Skadelighed paa Grund af den Fare, der ved dets smaa Maaser opstaar for Opfiskning af forskjellig Fiskeyngel, og formedelst den Forstyrrelse, det volder andet Fiskeri. Da det nu af vort Ansørte til foregaaende § er godtgjort, at Faren for Opfiskning i Almindelighed maa tiltage, jo mindre den paagjældende Fjord er, og at den her bosatte Fiskeribefolkning, vistnok med kun faa Undtagelser, er den, der trænger haardest til Værn mod Forstyrrelsen og daarligt kan bære dens Følger, saa er det vor Overbevisning, at et ubetinget Forbud paa de mere indskrænkede Vandomraader allerede af disse Grunde er det eneste Middel til deres Fiskeriers Opretholdelse, idet Admitteringen af den lempeligere Methode ifkun vilde blive en halv Forholdsregel, naar henses til, hvor stor en Strækning der under øvede Folks Behandling en enkelt Nat kan overfares. Vi skulle derfor ikke fornøje en Undersøgelse om Rigtigheden eller Sandsynligheden af Vaaddets skadelige Indflydelse paa Fiskenes Leg, men fornemmelig holde os til, at det saare let udarter til en for vidt drevne Brug, hvis Virkninger paa Fjordene hurtig vilde vise sig, ligesom Bamseligheberne ved en virksom Kontrol ere indlysende. — Et Forbud her, hvor Fordelen for Brugerne af Aalevaaddet i Almindelighed er saa ringe, men Skaden, der tilføjes Andre, desto større, maa derfor have afgjørende Grunde for sig. Man vil heller ikke med Rette kunne indvende, at der mellem et saadant Forbud og en Tilladelse for Limfjorden er nogen paafaldende Uoverensstemmelse; thi det er allerede foran bemærket, at Limfjorden med dens betydelige Udstrækning — den berører 103 Kirkefogne — og dens Forbindelser med 2 fiskerige Have mod Ost og Vest, maa stilles paa en anden Fod end vore andre Fjorde, selv den største af dem, Fjessjorden, der tilgrænses af kun 42 Sogne og kun har een Forbindelse mod Nord med Kattegat. Og saa for et Forbud mod Brug af Pulsvaad paa Limfjorden har der i Tidens Løb stundom høvet sig vægtige Stemmer, og det er derhos overhovedet et Spørgsmaal, som trænger til alvorlig Overvejelse nu, siden de stegne Priser paa Fisk sætte Fiskernes Hænder i livligere Bevægelse, om der ikke i flere Retninger bør træffes hæmmende Foranstaltninger for at forebygge en for stærk og udtømmende Brug af Fiskerierne, jfr. Limfjordskontrollørens Ytringer i Beretning Bilag III. §. 12. og dog er Faren for en Udfiskning af Limfjorden ikke at stille i Sammenligning med Faren for de øvrige Fjorde. —

Altsaa, om et Forbud var der Enstemmighed i Udvalget, men Dr. Lütken foreslog Paragrafen affattet saaledes:

„Brugen af Aalevaad, af hvad Slags nævnes kan, er forbudt paa de under dette Kapitel nævnte Bunde; dog kan Brugen af Bøtvaad, saaledes at Vaaden drages til Vaaddet, indrømmes ved de i § 48 ommeldte Vedtægter for et Tidsrum af ikke over 2 Maaneder om Aaret.“

Man vilde ikke mistkjende Betydningen af den Utilfredshed, der fra mange Sider gav sig tilkjende med Aalevaaddene paa vore Fjorde; men den Omstændighed i Stemningen, hvorom vi have saa betegnende Bidnesbyrd fra Limfjorden, kunde let gjentage sig hos andre Egnens Fiskere, og Sagen kunde indstaa for, at Aalevaaddet, efterat dets Brug var bleven forbudt, ikke efter nogle Aars Forløb atter kunde blive savnet f. Ex. paa Fjessjorden, hvor flere og flere der hjemmehørende Fiskere efterhaanden have taget Part i eller anstaaft sig slige Vaad. Naar der da viste sig Stemning for en maadeholden Brug, burde Døren herfor holdes aaben, og han antog, at de skadelige Virkninger af Vaaddet tilfærdig vilde modarbeides ved de Indskrænkninger i Henseende til Brug og Tid, han havde foreslaaet. Aalevaadsbruget var derhos et meget indbringende Fiskeri, som man nødig skulde unddrage de dermed Tilvante at søge Fortjeneste ved, og da det stod til at forbyde, at Paragrafen uanset denne Tilføining ligesuldt vilde føre til Aalevaaddenes Afstæfelse paa de fleste Fjorde, formente han, at der maatte være saameget mindre Betænkelighed for Udvalget ved at optage den. Der var, hvis Lovudkastets Bestemmelser opnaaede Lovskraft, sikret Fjordens omboende Fiskere, de i Sagen umiddelbart interesserede, at Sagen kunde blive ordnet paa den til deres virkelige Interesse svarende Maaade, og derved vilde man fornemmelig kunne berolige sig. Ved den foreslaaede Udvei vil der opnaas, at Sagen ikke atter behøvede at bringes for Lovgivningsmagten, hvis den atter skulde komme op. Heri samstemmede Udvalgets Medlemmer Noersgaard og Holst, hvilken Sidste særlig hævdede, at de paagjældende Vaad ikke vare skadelige for Aaleyngelen, og at deres udtømmende Virkninger for Fiskemængden var noget, de havde tilfælles med alle andre gode og kraftige Fiskeredskaber.